

ΟΜΙΛΙΑ ΚΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΠΑΠΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΩΝ

" ΑΝΑΚΑΜΨΗ : Η ΜΟΝΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ "

(Απογευματινή Συνεδρίαση)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ Σ.Ε.Β.

14 Μαΐου 1986

Η Ετήσια Συνέλευση του Σ.Ε.Β. είναι η ώρα που η Ελληνική Βιομηχανία αναμετρά τις επιδόσεις του παρελθόντος και σχεδιάζει το μέλλον της. Οι προβληματισμοί μας ωστόσο δεν μένουν στα όρια του τομέα που εκπροσωπούμε. Δεν θα ήταν άλλωστε δυνατό, καθώς η Βιομηχανία κατέχει κεντρική θέση στην οικονομική ζωή του τόπου και τα προβλήματά της και οι λύσεις που δίνονται επηρεάζουν καθοριστικά όλο το φάσμα των οικονομικών δραστηριοτήτων. Κατά συνέπεια και ο ρόλος του Σ.Ε.Β. δεν θα μπορούσε, εκ των πραγμάτων, να περιοριστεί απλώς στην στενή επαγγελματική εκπροσώπηση των βιομηχανικών επιχειρήσεων. Έχει επεκταθεί ανάλογα για να καλύψει όλες τις όψεις της οικονομικής και κοινωνικής ζωής, οι οποίες συναρτώνται με τη Βιομηχανία.

Δεν είναι όμως μόνο οι αντικειμενικές προϋποθέσεις που επιβάλλουν στον Σ.Ε.Β. έναν ευρύτερο ρόλο. Είναι και η πίστη μας ότι καμιά κοινωνική ομάδα δεν μπορεί τελικά να ωφεληθεί αν υιοθετεί συντεχνηκή στάση, περιορίζει τους ορίζοντές της σε άμεσες, βραχυχρόνιες επιδιώξεις και δεν εντάσσει τους προβληματισμούς της στα ευρύτερα πλαίσια του εθνικού συμφέροντος.

Έτσι, η Ετήσια μας Συνέλευση έχει πια καθιερωθεί ως εκδήλωση όπου η Βιομηχανία προσεγγίζει τους γενικότερους στόχους και τις επιδιώξεις της κοινωνίας μας, συζητείται η ανησυχία, τοποθετείται και προτείνει λύσεις, υπενθυμίζει την ευρωπαϊκή της διάσταση και διαλέγεται με την Κυβέρνηση και την Πολιτική Ηγεσία της χώρας.

Η οικονομική και κοινωνική προκοπή είναι κοινός στόχος όλων των ομάδων, τάξεων και γενεών, τώρα και στο μέλλον. Όμως, για μια ανοικτή οικονομία, όπως η δική μας, δεν αρκεί να μετράμε την πρόοδο και την ανάπτυξη σε σχέση με το παρελθόν. Πρέπει να εκτιμούμε τις επιδόσεις μας σε σχέση μ'αυτές των ανταγωνιστών μας. Ουσιαστική βελτίωση για την ελληνική οικονομία και για το βιωτικό μας επίπεδο υπάρχει μόνο αν βελτιώνουμε τη θέση μας μέσα στο διεθνές ανταγωνιστικό περιβάλλον που ζούμε. Και, δυστυχώς, αυτή η κρίσιμη σύγκριση, τα τελευταία χρόνια, είναι εις βάρος μας.

Από τη δεύτερη ενεργειακή κρίση μέχρι σήμερα, έχουν υπάρξει διάφορες κυβερνήσεις, έχουν εφαρμοσθεί ποικίλες πολιτικές, έχουμε αλλάξει επανειλημμένως στρατηγική και τακτική. Αλλά οι τάσεις της Οικονομίας διατηρούνται αμετάβλητα πτωτικές, οι επιδόσεις μας έχουν χειροτερεύσει, ενώ, αντίθετα, οι επιδόσεις των προηγμένων βιομηχανικών χωρών έχουν βελτιωθεί. Αυτό σημαίνει ότι έχει χειροτερεύσει συγκριτικά η θέση μας και έχουν αποδυναμωθεί οι δυνατότητες της οικονομίας μας να παρακολουθήσει τις εξελίξεις στον υπόλοιπο χώρο της Κοινότητας. Πρόκειται για διαπίστωση κεφαλαιώδους και κρίσιμης σημασίας για το μέλλον της χώρας.

Η εξέλιξη αυτή θα έπρεπε να απασχολεί όχι μόνο τη Βιομηχανία και τους οικονομικώς δρώντες φορείς, αλλά το σύνολο της κοινωνίας και του λαού μας. Πρώτο, συνεπώς, καθήκον αυτών που διαπιστώνουν και επισημαίνουν το πρόβλημα είναι να τοποθετούνται θαρραλέα και δημόσια και να πληροφορούν την Κοινή Γνώμη, αιρόμενοι πάνω από στενές επιδιώξεις, με μόνο κριτήριο την πανεθνική ανάγκη να ξεπεραστεί η παρούσα κρίση.

Μ'αυτή τη λογική, ο Σ.Ε.Β. δεν έχει σταματήσει να επισημαίνει τα τελευταία χρόνια την επιδείνωση των τάσεων και να τονίζει ότι είναι εθνική ανάγκη να αρθούν τα αίτια αυτής της πτωτικής πορείας μας και να επαναφερθεί, το ταχύτερο, η ελληνική οικονομία σε ανοδική τροχιά. Αυτό όμως δεν έγινε. Αντίθετα, τον τελευταίο χρόνο η κρίση οξύνθηκε ακόμη περισσότερο και έγινε πια ορατή σ'όλους, ακόμη και σ'αυτούς που πριν λίγο καιρό επέμεναν να την εξωραΐζουν: πρωτοφανή προβλήματα στις εξωτερικές πληρωμές της χώρας, καλπασμός των τιμών με ρυθμό τετραπλάσιο του μέσου όρου της Δυτικής Ευρώπης, πρωτοφανή ελλείμματα του δημόσιου τομέα, στασιμότητα παραγωγής και επενδύσεων. Με το ξέσπασμα της κρίσης έγινε επίσης φανερό ότι η οικονομική πολιτική που εφαρμοζόταν ως τότε οδηγούσε κατευθείαν σε ακόμη μεγαλύτερα προβλήματα και ότι απαιτείται ριζική αναθεώρησή της. Έτσι, αποφασίσθηκαν τα μέτρα του Οκτωβρίου 1985 με κύριους και βραχυχρόνιους στόχους τον πληθωρισμό, το έλλειμμα του ισοζυγίου εξωτερικών συναλλαγών και το κόστος παραγωγής.

Ήταν πράγματι καιρός. Η χειροτέρευση της ανταγωνιστικής μας θέσης που, όπως είπαμε, είχε αρχίσει αρκετά πριν, επιταχύνθηκε πέρυσι δραματικά, καθώς η ελληνική οικονομία εμφανίζει τελείως άλλες τάσεις από εκείνες της υπόλοιπης Ευρώπης. Αν κοιτάξουμε τα στοιχεία των οικονομικών εξελίξεων στην Ελλάδα το 1985, αυτό είναι κυρίως που προξενεί εντύπωση: η σοβαρή απόκλιση από τις γενικότερες τάσεις που επικράτησαν στις άλλες χώρες της Ευρώπης. Ενώ, στην υπόλοιπη Ευρώπη, η ανάκαμψη μπήκε πια στον τρίτο χρόνο, η χώρα μας βρίσκεται ακόμα στην πτωτική φάση του κύκλου. Ακόμα σημαντικότερες είναι οι αποκλίσεις στις τιμές: Στις χώρες της ΕΟΚ άρχισε το '83 - και συνεχίζεται με όλο και εντονότερους ρυθμούς - μια σταθερή πορεία αποκλιμάκωσης του πληθωρισμού, ο οποίος το 1985 έπεσε κάτω από το 5%, όταν στη χώρα μας πλησίασε το 20%.

Οι σοβαρές αυτές διαφορές στην πρόοδο της ανάκαμψης και στον πληθωρισμό, δείχνουν ότι η συγκριτική μας θέση χειροτέρευσε και ότι απομακρύνονται οι πιθανότητες να πλησιάσουμε τις άλλες χώρες. Όμως, σε περίοδο σαν την τωρινή, όπου όλες οι χώρες του κόσμου - ακόμη και οι πιο προηγμένες - θεωρούν ότι κι αυτές βρίσκονται σε φάση ανάπτυξης και όπου ο διεθνής ανταγωνισμός εντείνεται και επιταχύνεται, η απώλεια χρόνου αποτελεί ανεπίτρεπτη πολυτέλεια. Έτσι, για μια ακόμη φορά, η ελληνική οικονομία καλείται να συντονίσει το βηματισμό της με την ευρωπαϊκή οικονομία. Αυτή τη φορά μάλιστα καλείται επιτακτικά να αναπτυχθεί με ρυθμούς ταχύτερους απ'εκείνη, για να μειώσει τη μεγάλη απόσταση που μας χωρίζει. Όμως, τα μέτρα σταθεροποίησης που πάρθηκαν δεν είναι ικανά να κινητοποιήσουν τις δυνάμεις της οικονομίας και να μας δώσουν την αποφασιστική ώθηση που χρειάζεται. Τα μέτρα αυτά, όσο θετικές και αν είναι οι βραχυχρόνιες επιπτώσεις τους, δεν φτάνουν μέχρι την καρδιά του προβλήματος, δεν αγγίζουν τις ρίζες της καθυστέρησης, δεν επιδρούν σε πολλούς από τους παράγοντες που μας οδήγησαν εδώ, δεν επιφέρουν αλλαγές στο όλο οικονομικό και κοινωνικό πλαίσιο που εμποδίζει την απογείωση της ελληνικής οικονομίας.

Η πρόσφατη κρίση έκανε εμφανή χρόνια προβλήματα της οικονομικής και κοινωνικής μας οργάνωσης και έδειξε, με τον πιο σαφή τρόπο, ότι η δομή και η λειτουργία της οικονομίας μας χρειάζονται ουσιώδη αναθεώρηση για να ανταποκριθούν στις ανάγκες του σήμερα.

Η ελληνική οικονομία ασφυκτιά μέσα σ'ένα πλέγμα αντικινήτρων, που δημιουργήθηκε από τις συνεχείς παρεμβάσεις στη λειτουργία των μηχανισμών της αγοράς, από σωρεία ελέγχων και κανονισμών που περιορίζουν την ιδιωτική επιχείρηση, από τη διεύρυνση ενός προνομιούχου δημόσιου τομέα, από την ύπαρξη κρατικών μονοπωλίων σε πολλούς τομείς, από την πλήρη πια κομματική εξάρτηση του εργατικού κινήματος. Οι πολιτικές και κοινωνικές ομάδες δεν μπόρεσαν, ως τώρα τουλάχιστον, να κατανοήσουν ότι το Κράτος έχει ένα συγκεκριμένο και αναντικατάστατο ρόλο να παίξει. Ρόλο τον οποίο παραμελεί όταν προσπαθεί να αντικαταστήσει τους μηχανισμούς της αγοράς στον δικό τους ρόλο, που αυτοί τον εκπληρώνουν πολύ αποτελεσματικότερα. Δεν μπόρεσαν ακόμη να κατανοήσουν και να αποδεχθούν ότι μόνο οι προσπάθειες των ατόμων δημιουργούν ευημερία και πλούτο, ενώ το Κράτος, αντίθετα, τον καταναλώνει.

Το αγκυλωμένο αυτό οικονομικό περιβάλλον δεν μπορεί πια να παρακολουθήσει τις ταχύτατες αλλαγές που συντελούνται στη διεθνή οικονομία και αποτελεί έτσι το κύριο εμπόδιο στην ανάκαμψη. Δεν έχουμε ακόμη αναπτύξει και καλλιιεργήσει τις διαδικασίες εκείνες που θα επέτρεπαν τη φυσιολογική ωρίμανση και τον εκσυγχρονισμό των θεσμών μας και οι προσπάθειές μας εξαντλούνται σε άνωθεν επιταγές ή άσκοπους πειραματισμούς, που είναι εκ των προτέρων καταδικασμένοι.

Με άλλα λόγια, δεν υπάρχουν τη στιγμή αυτή οι προϋποθέσεις για την ολόπλευρη κινητοποίηση των δυνάμεων που θα μπορούσαν να μας οδηγήσουν έξω από την κρίση. Τις προϋποθέσεις αυτές πρέπει να τις δημιουργήσουμε. Είναι εθνική ανάγκη, εθνική επιταγή.

Οι προϋποθέσεις αυτές είναι γνωστές και χιλιο-ειπωμένες: Αφορούν τον εκσυγχρονισμό ξεπερασμένων δομών, την άρση των εμποδίων για τη δραστηριοποίηση των παραγωγικών δυνάμεων της οικονομίας, μια σταθερή προσπάθεια να δημιουργηθούν συνθήκες που ευνοούν την καινοτομία και την πρωτοβουλία. Και είναι ενθαρρυντικό στοιχείο ότι, κάτω από την πίεση των πραγμάτων, οι απόψεις που προαναφέραμε άρχισαν σιγά σιγά να κερδίζουν έδαφος, καθώς γίνεται πια φανερό ότι πρέπει να εγκαταλειφθούν οι ψευδαισθήσεις και να αντιμετωπίσουμε την πραγματικότητα.

Έτσι, λίγοι είναι αυτοί που σήμερα θα διαφωνήσουν με τις ακόλουθες διαπιστώσεις:

- 'Οτι η κρατική δραστηριότητα παρουσιάζει σοβαρά μειονεκτήματα και, στην παρούσα τουλάχιστον φάση, δεν μπορεί να έχει πρωτοποριακό ρόλο στην παραγωγή πλούτου και δεν μπορεί - κατά μείζονα λόγο - να δημιουργήσει πλεόνασμα για επενδύσεις.

- 'Οτι ο δημόσιος τομέας χρειάζεται επειγόντως και εκ βάθρων αναδιοργάνωση για να αρθούν τα αντικίνητρα που δημιουργεί με τη λειτουργία του, να περιορισθεί η σπατάλη και να στραφούν οι πόροι στις πιο παραγωγικές και αποδοτικές χρήσεις.
- 'Οτι είναι ώριμη η στιγμή για τη δημιουργία ανεξάρτητου και αντιπροσωπευτικού συνδικαλιστικού κινήματος που, σαν υπεύθυνος συνομιλητής και, μέσα από το διάλογο, θα μπορέσει να συνεργασθεί για την ανάπτυξη.
- 'Οτι το φορολογικό σύστημα πρέπει να πάψει να λειτουργεί μόνο σαν μηχανισμός συλλογής εσόδων αλλά να μετατραπεί και σε αναπτυξιακό εργαλείο.
- 'Οτι το τραπεζικό μας σύστημα χρειάζεται ριζικό εκσυγχρονισμό.

Σ'αυτά τα καίρια θέματα υπάρχει πράγματι - ή άρχισε να διαφαίνεται τον τελευταίο καιρό - μια σύγκλιση απόψεων, μια προσέγγιση τόσο στις διαπιστώσεις για τα αίτια, όσο και στις προτάσεις για την υπέρβασή τους. Η σύγκλιση όμως αυτή δεν αρκεί. Το ερώτημα που τίθεται και καλούμεθα ν'απαντήσουμε είναι: Με ποιους φορείς, με ποια μέσα και πότε θα προχωρήσουμε σε λύσεις; Ποιοι θα αναλάβουν την πρωτοβουλία; Πώς η σύγκλιση στα λόγια θα μεταφερθεί σε κοινή ή έστω παράλληλη δράση;

Το πρόβλημα είναι πολιτικό. Βλέποντας προς το μέλλον και αναλύοντας το παρελθόν, διαπιστώνουμε ότι υπάρχουν δυσκολίες που μοιάζουν ανυπέρβλητες, καθώς δεν υπάρχει η απαραίτητη σταθερότητα σε ορισμένες βασικές και πρωταρχικές εθνικές επιλογές. Η συνέχεια διασπάται και ο εκσυγχρονισμός και η πρόοδος ματαιώνονται όταν αλλαγή Κυβέρνησης σημαίνει και απόρριψη όσων έχουν προηγηθεί. Το πρόβλημα της οικονομίας έχει περάσει εξ ολοκλήρου στην περιοχή των κομματικών ανταγωνισμών, το σύνθημα έχει αντικαταστήσει τη λογική εκτίμηση. Έτσι, ακόμα και στους τομείς εκείνους που υπάρχουν συμπτώσεις απόψεων, είναι αδύνατο να αποκατασταθεί κοινή πρακτική αντίληψη, που θα εξασφάλιζε τη συνέχεια.

Όταν όμως οι ανάγκες επιβάλλουν την επιλογή ενός ελάχιστου κοινού στόχου, όταν η οικονομία απαιτεί συντονισμένη δράση, όταν δεν υπάρχουν εναλλακτικές δυνατότητες και η ανάπτυξη περιορίζεται σε μια μόνο επιλογή, τότε θα πρέπει να υιοθετούμε μια άλλη στάση, πιο τεχνοκρατική, λιγότερο πολιτική, μια στάση προσανατολισμένη στη λύση και όχι στην αντιπαράθεση.

Τότε η κοινωνία η ίδια πρέπει να αναλαμβάνει τις ευθύνες της και, εκεί που η πολιτική υστερεί, εκεί, η ίδια η Κοινωνία να δραστηριοποιείται και να παίζει ρόλο πιο ενεργό και πιο ουσιαστικό. Είναι, πιστεύουμε, καθήκον και υποχρέωση όλων αυτών που αντιλαμβάνονται τα προβλήματα και τα ζουν στην καθημερινή τους δραστηριότητα, να αναλαμβάνουν την πρωτοβουλία και να προηγούνται από τις πολιτικές ηγεσίες. Γιατί, σε μια

δημοκρατική κοινωνία, το καθήκον των πολιτών δεν εξαντλείται με την επιλογή της Κυβέρνησης. Οι πολίτες έχουν ευθύνη και δικαίωμα να κάνουν διαφορετικές επιλογές και να συμμετέχουν ενεργά στην οικονομική, κοινωνική και πολιτική ζωή της χώρας για να προωθήσουν τις επιλογές αυτές. Η ευθύνη μας αυτή είναι ακόμη μεγαλύτερη σε περιόδους δυσκολιών και κρίσιμων αποφάσεων, όπως η σημερινή.

Αναμφισβήτητα ένα μεγάλο μέρος της ευθύνης βαραίνει το Κράτος. Αυτό θέτει τους στόχους και καθορίζει τα πλαίσια λειτουργίας της οικονομίας. Ας εγκαταλείψει επιτέλους το ρόλο του πρωταγωνιστή-φορέα κι ας βελτιώσει την επίδοσή του ως εγγυητή και φύλακα της εύρυθμης λειτουργίας της οικονομίας. Αυτός είναι και ο κύριος και απαραίτητος ρόλος του. Ας συμβάλει στη δημιουργία ενός περιβάλλοντος μέσα στο οποίο ο ιδιωτικός τομέας μπορεί να αναπτύξει πρωτοβουλία, να λειτουργήσει σωστά και να βελτιώσει έτσι όχι μόνο την αποδοτικότητά του αλλά και την συνολική ανταγωνιστικότητα της οικονομίας.

Οποσδήποτε σημαντικό ρόλο στον αγώνα για την ανάκαμψη έχει να παίξει και ο δεύτερος κοινωνικός εταίρος, οι εργαζόμενοι. Όμως, παράλληλα με την προσπάθεια για την προώθηση των συμφερόντων τους, οι εργαζόμενοι πρέπει να προβληματισθούν σοβαρά:

- Για το ποια ωφέλη είναι πραγματικά και ποια αυτοαναιρούμενα.
- Για την στάση τους απέναντι στα ουσιαστικά προβλήματα : τη σχέση παραγωγικότητας και αμοιβών, την ανεργία και την παραγωγική αντιμετώπισή της, την εισαγωγή νέας τεχνολογίας, το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, την εκπαίδευση.

Ανάλογος είναι και ο ρόλος των επιχειρήσεων, που πρέπει να προωθήσουν εύστοχα και γρήγορα την προσαρμογή τους στις νέες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες, με ανοικτή αντίληψη για την εφαρμογή καινοτομιών και νεωτερισμών σε όλους τους τομείς της επιχειρηματικής δραστηριότητας.

Αλλά η επιδίωξη της επιτυχίας - ή έστω και η επιτυχία η ίδια - δεν είναι αρκετή, αν περιορίζεται στο μικρόκοσμο της επιχείρησης. Γιατί, από μόνη της, η επιτυχία αυτή δεν μπορεί να έχει αποφασιστική συμβολή στη βελτίωση του περιβάλλοντος μέσα στο οποίο λειτουργούμε.

Για να βελτιωθεί ριζικά η κατάσταση, για να προωθηθούν τα κρίσιμα θέματα που λιμνάζουν, η επιχειρηματική κοινότητα πρέπει να αναλάβει την πρωτοβουλία: Να παίξει ενεργό ρόλο, όχι να παραμένει κριτικός θεατής από μακριά. Να δραστηριοποιηθεί με εφαρμόσιμες λύσεις, λύσεις πρακτικές, θετικές και δημιουργικές, που μπορούν, πιστεύουμε, να γίνουν γενικότερα αποδεκτές.

Η Βιομηχανία ειδικότερα, την οποία θα έχω την ευθύνη να εκπροσωπώ τα δύο προσεχή χρόνια, έχει τη γνώση, την ικανότητα, το στελεχικό δυναμικό και τη θέληση να ηγηθεί μιας τέτοιας προσπάθειας. Και έχει κυρίως τον μακρόπνοο προσανατολισμό, που της επιτρέπει να εξαρθεί πάνω από τις βραχυχρόνιες σκοπιμότητες και να σταθεί στο πρωταρχικό, το μακροπρόθεσμο και το διαρκές.

Η Βιομηχανία δεν μπορεί πια να αποδέχεται τα κακώς κείμενα. Με ρεαλισμό και τόλμη, ήδη προωθεί λύσεις:

- . τεκμηριωμένες και τεχνοκρατικά ορθές
- . δίκαιες και κοινωνικά αποδεκτές
- . λύσεις που στοχεύουν σε ισόρροπη οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη.

Οι προτάσεις αυτές βασίζονται στις ακόλουθες επιδιώξεις:

Πρώτη και πρωταρχική επιδίωξη είναι η πολιτική αποδοχή - έστω και σιωπηρή - των προτάσεων, για να επιτευχθεί βαθμhdόν η " εκ των ουκ άνευ" μακροπρόθεσμη σταθερότητα του γενικού προσανατολισμού της οικονομίας. Οι συχνές παρεμβάσεις στις δομές, τους όρους, τους κανόνες, οδηγούν τη χώρα σε μειονεκτική θέση έναντι των ανταγωνιστών της.

Δεύτερη επιδίωξη είναι η ορθολογική χρήση των εθνικών μας πόρων. Η αντικειμενική στενότητα των διαθέσιμων και κατάλληλων πόρων - ανθρώπινων, οικονομικών και υλικών - δεν επιτρέπει τη διασπορά τους σε πολλά μέτωπα. Για την καλύτερη δυνατή αξιοποίησή τους, οφείλουμε να θέσουμε προτεραιότητες που θα είναι γενικότερα παραδεκτές και που δεν θα αμφισβητούνται και ανατρέπονται σε κάθε περίπτωση.

Τρίτη επιδίωξη είναι η ενθάρρυνση του επιχειρηματικού δυναμικού, του πολύ σημαντικού αυτού ανθρώπινου πόρου της χώρας μας. Το δυναμικό όμως αυτό δεν αξιοποιείται με αστυνομεύσεις, αυθαιρεσίες και ποινικοποιήσεις. Αξιοποιείται μόνο με θετική παρότρυνση και με συνέπεια. Μη λησμονούμε ότι οι επιχειρηματικοί κίνδυνοι αναλαμβάνονται μόνον όταν οι προοπτικές αφήνουν περιθώρια επιτυχίας - και σε καμιά άλλη περίπτωση.

Προκειμένου περί ανθρώπινων πόρων, είναι ανάγκη να σταθούμε για λίγο στο στελεχικό δυναμικό μας και τους εργαζόμενους γενικώς.

Είναι γνωστό ότι τα στελέχη αποτελούν βασικό συντελεστή της προκοπής τόσο της επιχείρησης όσο και της οικονομίας στο σύνολό της. Σε ανοιχτή οικονομία και σε εποχή επιταχυνόμενων τεχνολογικών και θεσμικών εξελίξεων, καμιά επιχείρηση δεν μπορεί να ευδοκιμήσει, καμιά οικονομία να αναπτυχθεί, χωρίς την ενεργό σύμπραξη του στελεχικού δυναμικού.

Όμως αυτά τα ίδια τα στελέχη, η Πολιτεία τα αδικεί επί δέκα συναπτά χρόνια, περιορίζοντας συστηματικά το βιωτικό τους επίπεδο, αποθαρρύνοντας την ατομική προσπάθεια, αδιαφορώντας για την εξέλιξή τους. Αυτό ασυζητητί αποτελεί υποβάθμιση εθνικού πόρου. Η ριζική αλλαγή αυτής της κατάστασης, είναι μια από τις βασικές επιδιώξεις μας. Εξ ίσου άλλωστε σημαντική θεωρούμε την εκπαίδευση και επιμόρφωση των στελεχών, που σήμερα υπολείπεται επικινδύνως των ανταγωνιστών μας.

Για τους εργαζόμενους γενικώς, έχουμε πολλές επιδιώξεις και η πρώτη είναι ν'αλλάξουν στάση απέναντι στην επιχείρηση, να αισθανθούν αλληλένδετοι μ'αυτήν, όχι αντίπαλοί της. Αυτή την αλλαγή στάσης όμως, δεν την περιμένουμε παρά μόνον ως αποτέλεσμα δικών μας ενεργειών, δικής μας αλλαγής στάσης. Ο ανθρώπινος παράγων αποτελεί την σημαντικότερη επένδυσή μας και η εκπαίδευσή του την πιο συμφέρουσα επένδυση. Η ενεργός σύμπραξη όλων των εργαζομένων είναι ζωτική ανάγκη για κάθε επιχείρηση.

Στον κοινωνικο-εργασιακό τομέα, υπάρχουν ακόμη δύο προβλήματα κεφαλαιώδους σημασίας στα οποία θα ενσκήψουμε: Η κοινωνική ασφάλιση και η ανεργία.

Η κοινωνική ασφάλιση αποτελεί θεμέλιο λίθο της κοινωνικής πολιτικής και ευλόγως οι Κυβερνήσεις των τελευταίων δεκαετιών χρησιμοποίησαν το 'Ιδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων ως εργαλείο άσκησης αυτής της πολιτικής.

Όμως δεν είναι νοητό οι όποιες ρυθμίσεις - ορθές ή μη - να θεσπίζονται χωρίς εκτίμηση κόστους και χωρίς καθορισμό του τρόπου χρηματοδότησής τους και τελικώς να καλύπτονται οι δαπάνες των δικαιούχων από τις εισφορές και τις κρατήσεις των άλλων ασφαλισμένων. Και δεν είναι νοητό - πόσο μάλλον - να συσσωρεύονται ανεξόφλητες οι υποχρεώσεις του Κράτους έναντι του ΙΚΑ. Η Βιομηχανία έχει ήδη μελετήσει το πρόβλημα σε βάθος και προωθεί συγκεκριμένες λύσεις για την εξυγίανση του Ιδρύματος και την αναμόρφωση του όλου θεσμού.

Ως προς την ανεργία, πιστεύουμε ότι δεν υπάρχει σοβαρότερη κοινωνική αδικία από την έλλειψη εργασίας γι αυτόν που έχει επιθυμία, ικανότητα και ανάγκη να δουλέψει.

Και δεν υπάρχει σοβαρότερος και πιο ύπουλος εσωτερικός κίνδυνος για μια Κοινωνία και για ένα πολιτικό καθεστώς, από την εκτεταμένη και παρατεταμένη ανεργία.

Γι'αυτό, το θέμα της ανεργίας, ιδιαίτερα της ανεργίας των νέων, απασχολεί έντονα τη Βιομηχανία. Βεβαίως, αποτελεσματική αντιμετώπιση της ανεργίας μπορεί να υπάρξει μόνο αν εφαρμοσθεί συνεπής πολιτική ανάκαμψης. Υπάρχουν όμως και επιμέρους μέτρα που μπορούν να επιδράσουν ευνοϊκά στην απασχόληση και τα οποία θα προτείνουμε στους αρμόδιους και στους εκπροσώπους των εργαζομένων. Μέτρα που θα προσφέρουν δημιουργική και παραγωγική απασχόληση και δεν θα εξαντλούνται απλώς στη δημιουργία τεχνητών θέσεων εργασίας που αναλίσκουν πόρους, χωρίς να ανταποκρίνονται σε παραγωγικές ανάγκες.

Κυρίες και Κύριοι,

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι επιδιώξεις μας αυτές, που ανταποκρίνονται - πιστεύω - και στις επιθυμίες της μεγάλης πλειονότητας του ελληνικού λαού, είναι αδύνατο να επιτευχθούν αν δεν υπάρχει ειλικρινής, συνεπής, συνεχής και δημιουργική σχέση επιχειρηματικού και πολιτικού κόσμου.

Για την εμπέδωση αυτής της σχέσης, τον εμπλουτισμό και την ανάπτυξή της, θα εργασθούμε επίμονα, διερευνώντας όλες τις δυνατότητες και προτείνοντας νέους, αποτελεσματικότερους τρόπους επαφής.

* * *

Προσπάθησα μ'αυτά τα λίγα λόγια, να σκιαγραφήσω τις βασικότερες επιδιώξεις μέσα από τις οποίες θα προσεγγίσουμε και τα μεγάλα συγκεκριμένα προβλήματα της οικονομικής συγκυρίας, όπως την πολιτική τιμών και εισοδημάτων, τις εξαγωγές, το πιστωτικό, τη φορολογία, τις προβληματικές επιχειρήσεις, τους δημόσιους οργανισμούς. Πάνω σ'αυτά τα θέματα, η Βιομηχανία ήδη αναπτύσσει πρωτοβουλίες, προβάλλει θέσεις, προτείνει λύσεις.

Ο Γάλλος φιλόλογος Jules Romainς έλεγε ότι η μεγαλύτερη δύναμη στον κόσμο είναι να σκέπτεσαι, δυναμικά και επίκαιρα, τις παλιές αλήθειες, αυτές που έχουν ήδη κουράσει τον κόσμο. Και είναι γεγονός ότι οι πιο προωθημένες μελέτες οδηγούν συχνά στην εκ νέου ανακάλυψη παλιών ιδεών.

Όλα τα σωστά έχουν ήδη ειπωθεί - όχι όμως και εφαρμοσθεί. Αυτή η απόσταση μεταξύ λόγου και πράξης, μεταξύ προθέσεων και επιτεύξεων, είναι ανάγκη να γεφυρωθεί. Η Βιομηχανία θα επιδοθεί σ'αυτό το έργο, σε συνεχή επικοινωνία με την Κυβέρνηση και με την Αντιπολίτευση, με τον Τύπο και την Κοινή Γνώμη, τις άλλες τάξεις επιχειρηματιών και τους εργαζόμενους. Δεν έχουμε ψευδαισθήσεις για τη δυσκολία του έργου που επωμιζόμαστε. Και γνωρίζουμε ότι η επιτυχία δεν εξαρτάται από τη δική μας μόνο βούληση. Στο μέτρο όμως που θα καταφέρουμε να διαφωτίσουμε και να πείσουμε, πιστεύουμε ότι θα έχουμε προσφέρει θετική υπηρεσία σ'αυτόν τον τόπο. Αυτό είναι και το πρωταρχικό μας μέλημα.
